

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

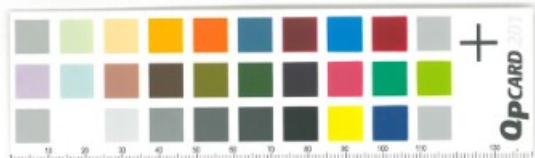
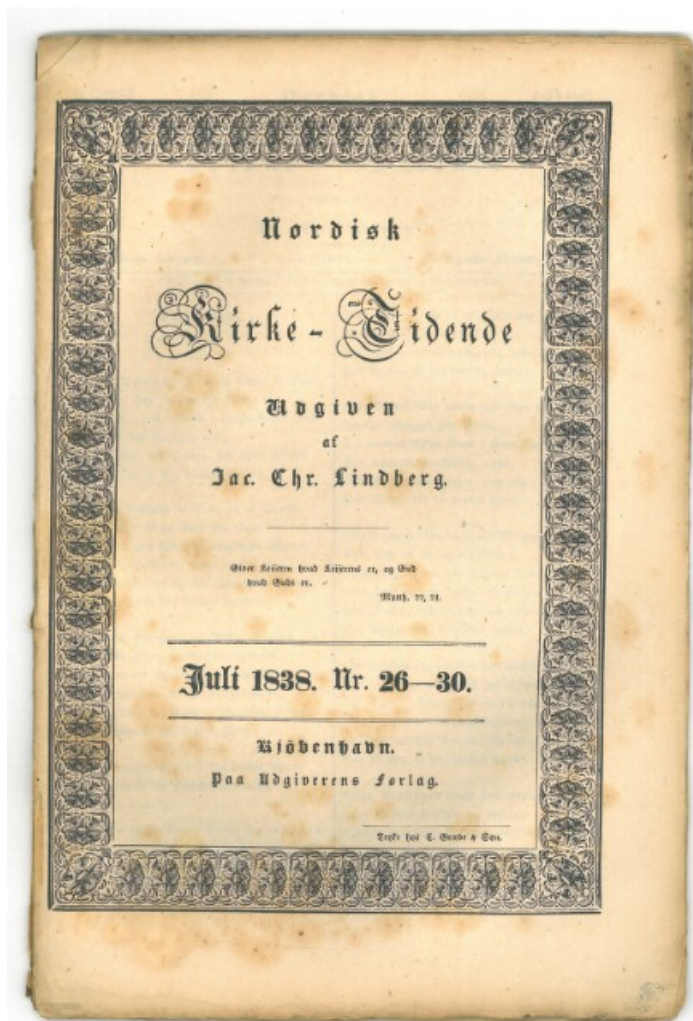
Titel: Aandelig Fiskervise

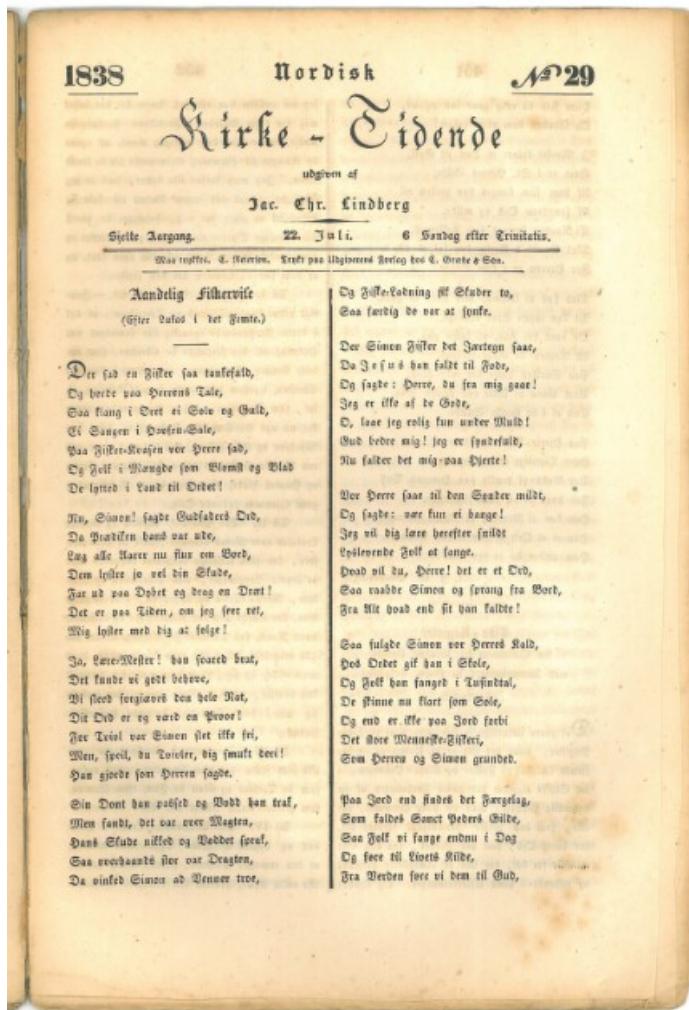
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Aandelig Fiskervise", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_602-txt-shoot-idm95/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

1838

Nordisk

N° 29

Kirke - Tidende

udgivet af

Jac. Chr. Lindberg

Hjætte Aargang.

22. Juli.

6 Søndag efter Trinitatis.

Was trykt. L. Hennings. Kjøbt paa Ulystens Bøger hos S. Ørsted & Søn.

Aandelig Sikkertvise (Hjætte Dals i det Fjerde.)

Der sad en Hjerter saa tankfuld,
Dy herte paa Herrens Tale,
Saa hang i Døet ei Søle og Guld,
Et Søngen i Høsten-Sale,
Paa Hjerter-Søngen vor Herre sad,
Dy Hjerter i Høsten som Blad
De lytted i Vand til Døet!

Ja, Søngen! sagde Gudfader Dø,
Da Hjerter herte var alle,
Lag alle Hjerter nu sin om Bort,
Den herte jo vel din Skade,
Jag ud vor Døet og drøeg en Døet!
Det er vor Tid, om jeg seer vel,
Mit herte med dig at følge!

Ja, Herrens Hjerter! han seered herte,
Det herte vi gøet behere,
Vi seer seered den hele Herte,
Dø Dø er og vord en Herte!
Her Døet var Søngen herte alle fri,
Men, seer, du Døet, dig smukt herte!
Døe gjøet som Herrens herte.

Sin Døet den seer og Døet den seer,
Men sandt, det var over Døet,
Døet Skade alle og Døet seer,
Saa seered herte var Døet,
Da seered Søngen ad Døet seer,

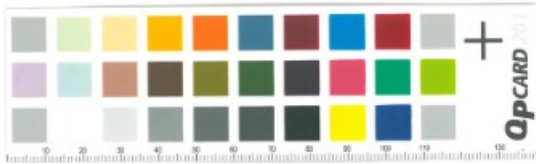
Dy Hjerter-Købing til Skader to,
Saa seer de var at seer.

Der Søngen Hjerter det seered seer,
Da seer du den seer til Herte,
Dy seer: Herre, du seer mig seer!
Jeg er alle af de Herte,
Dø, seer jeg seer sin under Herte!
Dø herte mig! jeg er seer,
Nu seer det mig-paa Herte!

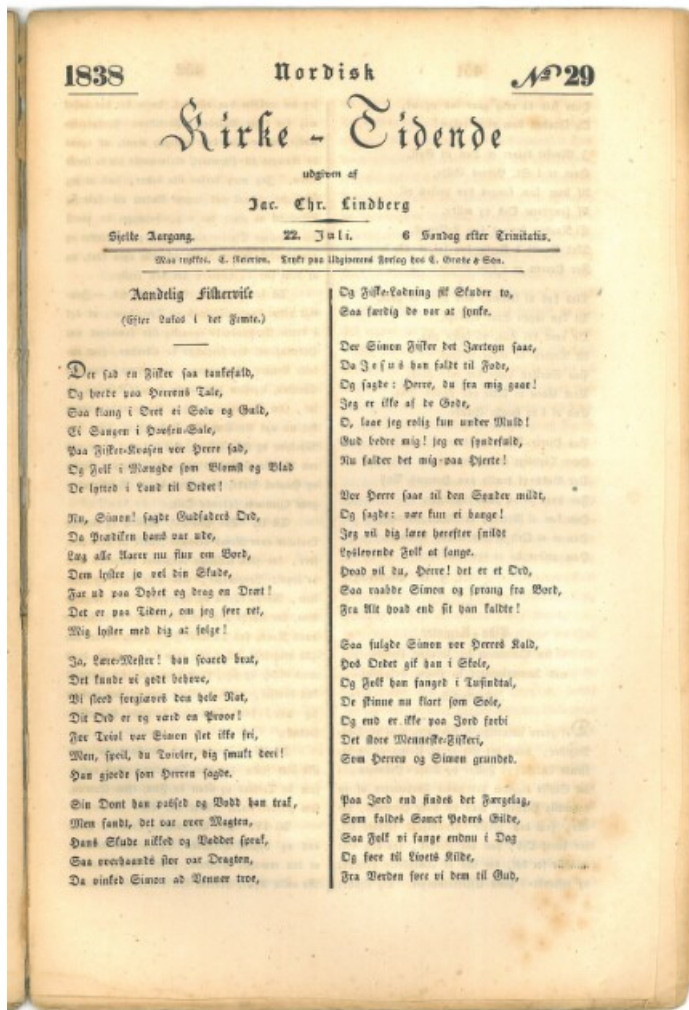
Der Herre seer til den seer, merte,
Dy seer: var sin ei seer!
Jeg vil dig seer herte seer!
Herte seer Herte af seer.
Døet vil du, Herre! det er et Døet,
Saa seered Søngen og seer fra Herte,
Jeg vil herte end seer herte!

Saa seered Søngen vor Herrens Herte,
Døet Døet gif han i Herte,
Dy Herte han seer i Herte,
De Herte nu seer som Herte,
Dy end er alle vor Herte seer!
Det Døet Herte-Herte,
Saa Herrens og Søngen seered.

Paa Herte end seered det seer,
Saa seered Søngen seer Herte,
Saa Herte vi seer endu i Døet,
Dy seer til Herte Herte,
Jeg seer seer vi den til Herte,

□ □ □ □

1838

Nordisk

N° 29

Kirke - Tidende

udgivet af

Jac. Chr. Lindberg

Hjætte Aargang.

22. Juli.

6 Søndag efter Trinitatis.

Man trykker. L. Hennings. Trykt paa Nyhavnens Bæltog hos S. Ørsted & Søn.

Aandelig Sikkertvise (Hjætte Dals i det Fjerde.)

Der sad en Hæder som tankfuld,
Dy betede paa Herrens Tale,
Saa hang i Døet ei Søle og Guld,
Ei Søngen i Høsten-Sale,
Paa Hæder-Skæjen vor Herre sad,
Dy Hæll i Hængde som Blomst og Blad
De lytted i Vand til Døet!

Ja, Sønnen! sagde Gudfader Dø,
Da Hæderen vandt var alle,
Lag alle Hæder nu sin om Bort,
Dem lytted jo vel din Skade,
Jag ud som Døbet og drøg en Dønt!
Det er som Liden, som jeg seer vel,
Mit lytted med dig at følge!

Ja, Hæder-Næst! han seared best,
Det kunde vi godt betæne,
Vi seer forjæret den hele Nat,
Dit Dø er og vand en Hæder!
Her Lovd var Sønnen sit alle fri,
Men, speil, du Lovdret, dig smukt best!
Dag gjødet som Herren sagde.

Sin Dønt den påstid og Vødd den straf,
Men sandt, det var over Nægten,
Dansk Skade allest og Veddet speul,
Saa vordhaast det var Døgeten,
Da vindet Sønnen ad Vænnen troe,

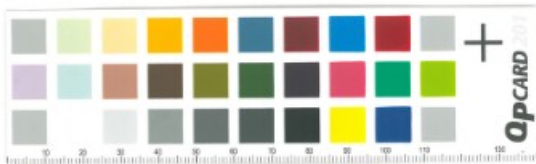
Dy Hæll-Lokning til Skader to,
Saa særdig de var at sønke.

Der Sønnen Hæder det Jætegn saae,
Da Jæ f u d den faldt til Jøde,
Dy sagde: Herre, du fra mig gaar!
Jeg er alle af de Gøde,
O, laar jeg reelig sin under Mødt!
Gud betede mig! jeg er Hæderfald,
Nu faldet det mig-paa Hætte!

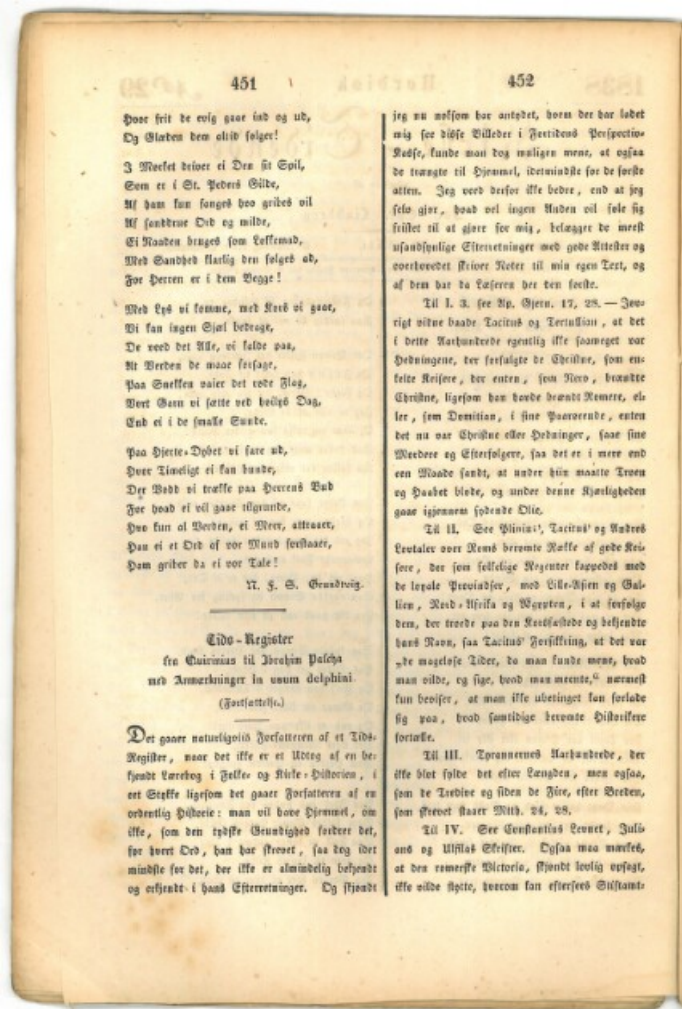
Der Herre saae til den Sønder midt,
Dy sagde: var sin ei hange!
Jeg vil dig lære heretter smilte
Køstevende Hæll at sønke.
Dødt vil du, Herre! det er et Dø,
Saa vandte Sønnen og sprang fra Bort,
Fra Mit hoad end sit den faldte!

Saa fulgte Sønnen vor Herrens Rald,
Hed Døbet gif han i Skole,
Dy Hæll den fanged i Lovfald,
De sinne nu Hæll som Søle,
Dy end er alle som Jord sætti
Det store Mænnede-Hællert,
Saa Herren og Sønnen grundet.

Paa Jerd end faldet det Hæderlig,
Saa faldet Sønet Peders Gilde,
Saa Hæll vi fange endnu i Døg
Dy seer til Hæder Hilde,
Fra Verden seer vi dem til Gud,

□ □

451
 Hvor frit de evig gaar ind og ud,
 Og Staden dem altid følger!

I Hæftet drøjer ei Den hi Soil,
 Som er i St. Peters Gilde,
 Al den som sanges her gribes vil
 Af sandt det og milde,
 Et Haanden bruges som Løffensod,
 Med Sandhed staltig den følger ad,
 For Herren er i dem Begge!

Med Lys vi sømme, med Lys vi gaar,
 Vi kan ingen Sjæl bedrage,
 De veed det Alle, vi kalde saa,
 At Verden de naar forsage,
 Paa Støtten valde det ved Høst,
 Vert Sam vi sette ved vedtø Dag,
 End ei i de smalle Tænde.

Paa Hjerte-Døbet vi sæt ad,
 Hvor Tindelig ei kan haade,
 Der Bødd vi træffe paa Hverens Gud
 For hvad ei vil gaae sigrunde,
 Paa sin ei Verden, ei Meer, altsaaer,
 Paa ei et Død af vor Mund forhaare,
 Paa gribet da ei vor Tale!

N. F. S. Grundtvig.

Tids-Register
 fra Quirinias til Irenchin Pascha
 med Anmærkninger in usum delphini.
 (Fortsættelse.)

Det gaar naturligtvis forfatteren af et Tids-Register, naar det ikke er et Udsøg af en bestemt Værelse i Jelle og Kirke-Historien, i et Stedde ligesom det gaar forfatteren af en ordrentlig Hæfte: man vil høre Himmels, om ikke, som den tidlige Grundtvig vedter det, for hvert Død, han har strevet, saa teg det mindste for det, der ikke er almindelig bekendt og erhaelt i hans Efterretninger. Og Hjøvdt

jeg nu maa som her antyder, hvor der har ledet mig for disse Vælder i Herrens Perspectio-Rede, kunde man dog maaigen mene, at ogsaa de stangte til Himmels, ievindte for de første aften. Jeg veed derfor ikke bedre, end at jeg selv gjer, hvad vel ingen Mand vil sole sig frillet til at gjere for mig, belagge de mæst usandsynlige Efterretninger med gode Ritcheit og coortlevedet stier Reter til min egen Text, og af dem har de kasteren der ten sekte.

Til I. 3. see Sp. Sjern. 17, 28. — Jesu-rist vittue haade Tacitus og Terentian, at det i dette Markantebe egentlig ikke foarmeret vor Bedningene, ter forsagte de Skrifter, som en- fette Riser, der enten, som Her, korakte Skrifter, ligesom den haade deandi Remer, el- ler, som Demitian, i sine Paarørende, enten det nu var Skulle eller Bedninge, saa sine Medere og Efterfølgere, saa det er i mere end een Maade sandt, at under hin maatte Troen og Haadet blede, og under denne Ryslighedens gaar igjennem sydeade Die.

Til II. See Miniat, Tacitus og Andrebe Prutale vor Rems dremte Rette af gode Re- sere, der som fellelige Regerer laggedet med de legale Periadfer, med Vile-Hjere og Gal- lien, Red-Hjere og Vegeren, i at forfolde dem, der sterde paa den Retsfærdige og bestuade hand Raon, saa Tacitus forstfing, at det var "de magede Tider, da man kunde mene, hvad man vilde, og sige, hvad man mente," nærmest kan bedjer, at man ikke ubetinget kan forlade sig paa, hvad samtidige berente Historikere foriake.

Til III. Tyrannens Markantebe, der ikke blot folde det efter Langden, men ogsaa, som de Tædine og siden de Hæ, efter Dreden, som strevet haare Mid. 24, 28.

Til IV. See Constantin's Levnet, Juls and og Uffial Skifter. Dgsaa man maa seet, at den ræmeste Victoria, Hjøvdt lovtig usjagt, ikke vilde Hjøte, hercom kan efterseet Giltant-

